

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговина

Predmet broj: S1 2 K 021198 17 Kž 3

Datum donošenja: 04.10.2017. godine

Datum otpremanja: 12.10. 2017. godine

**Pred sudskim vijećem u sastavu: sudija Redžib Begić, predsjednik vijeća
sudija Dr Miloš Babić, član vijeća
sudija Mirza Jusufović, član vijeća**

**PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE
protiv**

OSMANA ABDULAZIZA KEKIĆA

RJEŠENJE KOJIM SE UKIDA PRVOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Elvira Stanojlović

Branilac optuženog Osmana Abdulaziza Kekića:

Advokat Senad Dupovac

Sud Bosne i Hercegovine, Sarajevo, ul. Kraljice Jelene br. 88

Telefon: 033 707 100, 707 596; Fax: 033 707 155

SADRŽAJ:

O B R A Z L O Ž E N J E.....	4
I. TOK POSTUPKA.....	4
II. OPŠTA PITANJA.....	5
III. IZJAVLJENA ŽALBA.....	6
A. OSNOVI ZA ŽALBU PREMA ČLANU 297. ZKP BIH: BITNE POVREDE ODREDABA KRIVIČNOG POSTUPKA.....	6

Broj: S1 2 K 021198 17 Kž 3

Sarajevo, 04.10.2017. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja Odjela II za organizirani kriminal, privredni kriminal i korupciju, sastavljenom od sudije Redžiba Begića, kao predsjednika vijeća, te sudija Dr Miloša Babića i Mirze Jusufovića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika-asistenta Sanje Salčić-Sabljica, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Osmana Abdulaziza Kekića, optuženog zbog krivičnog djela Protuzakonito formiranje i pridruživanje stranim paravojnim ili parapolicijskim formacijama iz člana 162b. stav 2. Krivičnog Zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), odlučujući o žalbi Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj: T20 0 KTT 0011803 16 od 20.06.2017. godine, izjavljenoj protiv presude Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 2 K 021198 17 K od 05.06.2017. godine, nakon javne sjednice Apelacionog vijeća održane u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine Elvire Stanojlović i branioca optuženog Osmana Abdulaziza Kekića, advokata Senada Dupovca, a u odsustvu uredno obaviještenog optuženog Osmana Abdulaziza Kekića, na osnovu člana 310. stav 1., u vezi sa članom 313. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH), dana 04.10.2017. godine, donio je slijedeće:

RJEŠENJE

Uvažava se žalba Tužilaštva Bosne i Hercegovine, te presuda Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 2 K 021198 17 K od 05.06.2017. godine **ukida i određuje** održavanje pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja Suda BiH.

O B R A Z L O Ž E N J E

I. TOK POSTUPKA

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine (Suda BiH, Suda) broj: S1 2 K 021198 17 K od 05.06.2017. godine je optuženi Osman Abdulaziz Kekić, primjenom člana 284. tačka c) ZKP BiH, oslobođen od optužbe da je radnjama opisanim u izreci presude počinio krivično djelo Protuzakonito formiranje i pridruživanje stranim paravojnim ili parapolicijskim formacijama iz člana 162b. stav 2. KZ BiH.

2. Istom presudom je određeno da, u smislu člana 189. stav 1. ZKP BiH, troškovi krivičnog postupka, kao nužni izdaci optuženog i nužni izdaci i nagrada branioca, padaju na teret budžetskih sredstava.

3. Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavio tužilac Tužilaštva BiH (Tužilaštva), zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH i iz stava 2. istog člana, kao i zbog pogrešno i nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja, sa prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja ovog Suda (Apelaciono vijeće, Vijeće) žalbu uvaži i pobijanu presudu preinači ili istu ukine i odredi održavanje pretresa.

4. Na sjednici Apelacionog vijeća, koja je na osnovu člana 304. ZKP BiH, održana dana 04.10.2017. godine u prisustvu tužioca Tužilaštva Elvire Stanojlović i branioca optuženog Osmana Abdulaziza Kekića, advokata Senada Dupovca, a u odsustvu uredno obaviještenog optuženog, tužilac Tužilaštva je ukratko izložio pismeno podnesenu žalbu i ostao kod svih iznesenih žalbenih navoda i prijedloga iznesenih u isti, nakon čega je i branilac optuženog ukratko izložio odgovor na žalbu.

5. Apelaciono vijeće je, u skladu sa odredbom člana 306. ZKP BiH, ispitalo pobijanu

presudu u granicama žalbenih prigovora, te je na temelju tako izvršene ocjene donijelo odluku kao u dispozitivu iz slijedećih razloga:

II. OPŠTA PITANJA

6. Prije obrazloženja za svaki istaknuti žalbeni prigovor, Apelaciono vijeće napominje da je obaveza žalioaca, u skladu sa odredbom člana 295. stav 1. tačke b) i c) ZKP BiH, da u žalbi navede kako pravni osnov za pobijanje presude, tako i obrazloženje kojim potkrepljuje osnovanost istaknutog prigovora.

7. Budući da Apelaciono vijeće na osnovu odredbe člana 306. ZKP BiH presudu ispituje samo u granicama žalbenih navoda, obaveza je podnosioca žalbe da žalbu sastavi tako da ista može poslužiti kao osnova za ispitivanje presude.

8. U tom smislu, podnosilac žalbe mora konkretizovati žalbene osnove iz kojih pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, te navesti jasno i argumentovano obrazloženje kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova, jednako kao i ukazivanje na navodne nepravilnosti u toku prvostepenog postupka, bez preciziranja na koji žalbeni osnov se podnosilac žalbe poziva, nije valjana osnova za ispitivanje prvostepene presude, zbog čega Apelaciono vijeće neobrazložene i nejasne žalbene prigovore *prima facie* odbija kao neosnovane.

III. IZJAVLJENA ŽALBA

A. OSNOVI ZA ŽALBU PREMA ČLANU 297. ZKP BiH: BITNE POVREDE ODREDABA KRIVIČNOG POSTUPKA

a) Standardi za odlučivanje o žalbi

9. Apelaciono vijeće je prvostepenu presudu prvenstveno ispitalo u vezi sa bitnim povredama odredaba krivičnog postupka na koje je ukazivala izjavljena žalba, s obzirom da iste imaju primat u odnosu na sve ostale žalbene osnove i da njihovo postojanje¹, u smislu odredbe člana 315. stav 1. tačka a) ZKP BiH, podrazumijeva obavezno ukidanje pobijane presude.

10. Apelaciono vijeće primjećuje da s obzirom na težinu i značaj počinjenih povreda postupka, ZKP BiH pravi razliku između onih povreda koje, ako se utvrdi da postoje, stvaraju neoborivu pretpostavku da su negativno uticale na valjanost izrečene presude (apsolutno bitne povrede) i povreda kod kojih se, u svakom konkretnom slučaju, ostavlja na ocjenu sudu da li je ustanovljena povreda postupka imala ili mogla imati negativan utjecaj na valjanost presude (relativno bitne povrede).

11. Apsolutno bitne povrede ZKP BiH taksativno su nabrojane u tačkama a) do k) stava 1. člana 297. ZKP BiH. Ukoliko bi žalbeno vijeće našlo da postoji neka od bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, obavezno je da, u skladu sa odredbom iz člana 315. stav 1. tačka a) ZKP BiH, ukine prvostepenu presudu, izuzev u slučajevima iz člana 314. stav 1. ZKP BiH.

12. Za razliku od apsolutnih, relativno bitne povrede nisu taksativno pobrojane u zakonu, već postoje u slučaju kada sud u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude, nije primjenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu zakona o krivičnom

---

¹ Sa izuzetkom bitnih povreda odredaba krivičnog postupka propisanih odredbom člana 297. stav 1. tačke f), g) i j) ZKP BiH, kada Apelaciono vijeće ima mogućnost preinačiti pobijanu presudu

postupku, ali samo ukoliko je to bilo ili je moglo biti od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje presude.

13. U odnosu na navode da je povreda odredaba krivičnog postupka mogla imati negativan utjecaj na donošenje zakonite i pravilne presude, nije dovoljno da podnosilac žalbe jednostavno tvrdi da se procesna povreda hipotetički mogla negativno odraziti na donošenje zakonite i pravilne presude, već će žalbeno vijeće zaključiti da se bitna povreda odredaba krivičnog postupka desila samo ako podnosilac žalbe pokaže da je ona suštinske prirode i da se ne može zaključiti da navedena povreda nije negativno utjecala na donošenje zakonite i pravilne presude. Naime, kada žalbeno vijeće smatra da je donesena zakonita i pravilna presuda, bez obzira na povredu postupka takve prirode, žalbeno vijeće će zaključiti da član 297. stav 2. ZKP BiH nije povrijeđen.

b) Žalbeni navodi

14. U kontekstu bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH žalbom se navodi da prvostepeni sud nije dao jasne, prihvatljive i dovoljne zaključke o ocjeni svih izvedenih dokaza, te vrijednosti svakog pojedinačnog dokaza, kao i o vezi između pojedinačnih dokaza i konačnog zaključka.

15. Tako se žalbom ističe da prvostepeni sud nije cijenio činjenicu da je optuženi napustio BiH dana 20.03.2015. godine zajedno sa Senadom Grabusom i njegovom porodicom (što proizilazi iz akata Granične policije BiH i izjave tada osumnjičenog Osmana Abdulaziza Kekića), kao što nije cijenio ni činjenicu da je optuženom po dolasku na teritorije Sirije oduzet pasoš od nepoznate vojske (što proizilazi iz iskaza tada osumnjičenog Osmana Abdulaziza Kekića). Osim toga, žalbom se ukazuje da u prvostepenoj presudi nije ocijenjeno da je Senad Grabus poginuo boreći se na strani ISIL-a (što proizilazi iz iskaza svjedoka Zijada Landže i Almira Džinića), te da je optuženi

boravio u više navrata u stanu svjedoka Almira Džinića i da ga je isti viđao u uniformi i sa pištoljem, kao i da je svjedoku Almiru Džiniću lično optuženi pričao da je prošao obuku i bio među najboljim pripadnicima jedinice Enver Alwaki, koja se borila na strani ISIL-a, a što je svjedoku Almiru Džiniću poznato i iz priče drugih pripadnika iste jedinice, među kojima je bio i Senad Grabus.

16. Nadalje, žalbom se tvrdi da prvostepeni sud nije cijenio ni opštepoznate činjenice vezane za ratna dešavanja u Siriji, jer bi u protivnom našao apsurdnim tvrdnju optuženog da je u Siriju otišao „da vidi kakva je situacija“. Dodatno, žalbom je apostrofirano da je prvostepeni sud zanemario da predmetno djelo čini svako ko se na bilo koji način pridruži paravojnoj ili parapolicijskoj formaciji, odnosno da je za postojanje obilježja predmetnog krivičnog djela potrebno samo da se optuženi deklarirše kao pripadnik paravojne formacije, a što proizilazi i iz presude Apelacionog vijeća ovog Suda broj: S1 2 K 018991 16 Kž 3 od 07.04.2017. godine, koji stavovi su primjenjivi kada se radi o predmetnom krivičnom djelu.

17. Takođe, žalbom se ističe da je prvostepeni sud, s obzirom na postojanje suprotstavljenih tvrdnji odbrane i optužbe oko odlučne činjenice šta je optuženi radio u Siriji, bio dužan da izvrši ocjenu dokaza u tom pravcu, odnosno dati obrazloženje u pogledu vjerodostojnosti iskaza optuženog i svjedoka odbrane Muharema Smajića. S tim u vezi, žalbom se tvrdi da se tek dovođenjem u vezu dijela iskaza svjedoka Almira Džinića sa ostalim dokazima i činjenicama može izvesti pravilan zaključak u pogledu odlučne činjenice da li se optuženi zaista pridružio paravojnoj formaciji.

18. Nadalje, žalbom se apostrofira da je odlučnu činjenicu pridruživanja optuženog paravojnoj jedinici prvostepeni sud cijenio isključivo na osnovu dijela iskaza svjedoka Almira Džinića, izdvajajući iskaz ovog svjedoka od ostalih dokaza i utvrđenih činjenica. Pritom se žalbom ukazuje na zaključak iz pobijane presude prema kome se na samo jednom dokazu, bez drugih pouzdanih dokaza ne može van razumne sumnje temeljiti zaključak da se optuženi i zaista pridružio paravojnoj formaciji, odnosno zaključak da je iskaz svjedoka Almira Džinića istinit, ali nije provjerljiv, te se iznosi da je u ovakvom postupanju prvostepenog suda prilikom donošenja presude sadržana relativno bitna

povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP BiH, koja se ogleda u nepravilnoj primjeni odredbi članova 281. stav 2. ZKP BiH i 15. ZKP BiH, pri čemu se žalbom ukazuje na stavove sudske prakse koji govore suprotno navedenom stavu prvostepenog suda².

c) Nalazi Apelacionog vijeća

19. Osnovano se žalbom ukazuje da je u pobijanoj presudi sadržana bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP BiH, koja se povreda ogleda u nepravilnoj primjeni odredbi članova 15. ZKP BiH i 281. stav 2. ZKP BiH, te koja je povreda u konkretnom slučaju imala uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude.

20. Slijedom iznesenih žalbenih prigovora kojima je apostrofirano da je u konkretnom slučaju prvostepeni sud nepravilno primijenio odredbu člana 15. ZKP BiH (načelo slobodne ocjene dokaza), Apelaciono vijeće na prvom mjestu konstatuje da sud, shodno ovoj odredbi³, ima pravo da slobodno ocjenjuje dokaze. Pri tome je slobodna ocjena dokaza oslobođena od pravnih pravila, koja bi *a priori* određivala vrijednost pojedinih dokaza. Vrijednost dokaza nije unaprijed određena, ni kvantitativno ni kvalitativno. Ocjena dokaza obuhvata logičku i psihološku ocjenu, te iako ne postoje pravna ni formalna pravila ocjene, ista je vezana za pravila ljudskog mišljenja i iskustva.

21. Apelaciono vijeće primjećuje da ne postoje zakonska pravila kojima se unaprijed određuje vrijednost određenog dokaza, niti da se određene činjenice smiju dokazati samo određenim dokazom. Međutim, od ovog posljednjeg postoje ipak određeni izuzeci u slučaju kada se zakonom traži da se određene okolnosti dokazuju samo određenim

---

² Predmeti Suda BiH Miodrag Marković i dr., Željko Mejakić, Enes Mešić

³ Član 15. ZKP BiH (Slobodna ocjena dokaza): Pravo Suda, Tužitelja i drugih organa koji učestvuju u krivičnom postupku da ocjenjuju postojanje ili nepostojanje činjenica nije vezano ni ograničeno posebnim formalnim dokaznim pravilima.

dokaznim sredstvima⁴. U smislu slobodne ocjene dokaza, ne vrši se rangiranje ili razvrstavanje dokaza po njihovoj vrijednosti.

22. U svjetlu naprijed navedenog, tačno se žalbom tužioca primjećuje da ne postoji nikakav pravni zahtjev da iskaz jednog svjedoka, kako bi mogao biti prihvaćen kao dokaz, mora da bude potkrijepljen, već da je važna pouzdanost i vjerodostojnost koja se tom iskazu pridaje. Dakle, za utvrđivanje relevantnosti činjenica kao kriterij je opredjeljujući kvalitet svjedočenja, a ne puki broj dokaza, odnosno, kako to zaključuje Apelaciono vijeće Suda BiH u predmetu Šekarić: „*inherentno pravo suda da utvrđuje činjenice na osnovu principa slobodne ocjene dokaza i u skladu sa dubokim ličnim uvjerenjem svakog od sudija. Radi se o široko postavljenom diskrecionom pravu koje je podložno određenom broju ograničenja. Međutim, na princip unus testis nullus testis (jedan svjedok nije dovoljan)*⁵ koji zahtijeva potkrepljivanje svjedočenja jedinog svjedoka neke relevantne činjenice drugim svjedokom, više se ne poziva gotovo ni jedan moderni kontinentalni pravni sistem⁶.“

23. Drugim riječima, kako to zaključuje Apelaciono vijeće Suda BiH u predmetu Mejakić „*dokaz koji je zakonit, autentičan i vjerodostojan može biti dovoljan da se optuženi osudi, čak i ako je riječ o iskazu samo jednog svjedoka*⁷“. U prilog ovakvom zaključku ide i stav Međunarodnog krivičnog suda za Ruandu (MKSR), gdje je pretresno vijeće primjenjujući pravilo 96. Pravilnika o postupku i dokazima Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju (MKSJ-a) i MKSR-a zaključilo „*da vijeće može temeljiti svoje zaključke samo na jednom iskazu ukoliko je taj iskaz relevantan i vjerodostojan*“.

---

⁴ U nekim slučajevima određena činjenica se ne može uzeti kao dokazana ako na tu okolnost nisu provedeni određeni dokazi (primjera radi shodno odredbi člana 103. stav 1. ZKP BiH pregled i obdukcija leša poduzet će se uvijek kad u nekom smrtnom slučaju postoji sumnja da je smrt uzrokovana krivičnim djelom ili da je u vezi sa izvršenjem krivičnog djela, te će u situaciji ako je leš već zakopan, odrediti ekshumacija u cilju njegovog pregleda i obdukcije).

⁵ Vidjeti predmet Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju (MKSJ) Tužilac protiv *Duška Tadića zv. Dule* pred Pretresnim vijećem, Mišljenje i presuda od: 7 maja 1997., para. 537

⁶ Presuda Apelacionog vijeća Suda BiH broj: S1 1 K 014550 15 Krž 8 od 30.09.2015. godine

⁷ Presuda Apelacionog vijeća Suda BiH broj: X-KR/06/200 od 16.02.2009. godine, paragraf 47

24. Slijedom odredbe člana 15. ZKP BiH i naprijed izložene sudske prakse, jasno je da se određeni činjenični zaključak može temeljiti i na iskazu jednog svjedoka, ukoliko se radi o relevantnom i vjerodostojnom dokazu, koji je pouzdan za donošenje zaključka o odlučnim činjenicama.

25. Pri odlučivanju o istaknutim žalbenim prigovorima, Vijeće je imalo u vidu da je u vezi sa načelom slobodne ocjene dokaza i odredba člana 281. stav 2. ZKP BiH, prema kojoj je sud dužan savjesno ocijeniti svaki dokaz pojedinačno i u vezi s ostalim dokazima i na osnovu takve ocjene izvesti zaključak da li je neka činjenica dokazana ili nije. U ocjenjivanju dokaza Sud nije vezan zakonskim pravilima ni uputstvima, te je Sud slobodan u ocjeni dokaza i na osnovu takve ocjene donijeti zaključak o tome da li je određena činjenica dokazana. Dakle, obaveza suda je da u obrazloženju presude opiše proces pojedinačne ocjene dokaza, dovođenje svakog ocijenjenog dokaza u svezu sa drugim dokazima i izvede zaključak o dokazanosti određene činjenice.

26. Međutim, u konkretnom slučaju, posmatrajući prvostepenu presudu u cjelosti, a slijedom naprijed izloženih zakonskih odredbi i standarda uspostavljenih sudskom praksom, jasno je da je prvostepeni sud postupio suprotno odredbama članova 281. stav 2. ZKP BiH i 15. ZKP BiH, a što je bilo od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude, odnosno da je u pobijanoj presudi izostala savjesna ocjena dokaza, kako to zahtijeva odredba člana 281. stav 2. ZKP BiH.

27. Tako se u prvostepenoj presudi navodi:

„Sud ne dovodi u pitanje istinitost kazivanja ovog svjedoka⁸, međutim navedeni iskaz u odlučnim činjenicama, a koje direktno terete optuženog, nije potkrijepljen niti jednim drugim materijalnim dokazom niti iskazom drugog svjedoka”. (str. 11)

„Sud ponovo naglašava da u tom kontekstu iskaz svjedoka Džinića Sud ne nalazi neistinitim, već neprovjerljivim”. (str. 12)

---

⁸ Op.a. odnosi se na svjedoka optužbe Almira Džinića₁

„Stoga, u nedostatku drugih pouzdanih dokaza kojima bi se verificovao sadržaj i potvrdila tačnost sadržaja kazivanja svjedoka Džinića, Sud nije mogao zasnovati svoju odluku i učvrstiti svoje uvjerenje o krivici optuženog Kekić Abdulaziz Osmana, zbog čega je donio presudu kojom se optuženi oslobodila od optužbe. Samo na jednom dokazu, bez drugih pouzdanih dokaza ne može se van razumne sumnje, temeljiti zaključak da se optuženi zaista i pridružio stranoj paravojnoj formaciji“. (str.12/13)

28. Cijeneći sadržaj navedenih zaključaka naznačenih u pobijanoj presudi, jasno proizilazi da je prvostepeni sud pri odlučivanju primijenio princip „*testis unus, testis nullus*“ (jedan svjedok nije dovoljan), odnosno da se držao sistema vezane ocjene dokaza, što je suprotno načelu slobodne ocjene dokaza, propisanom odredbom člana 15. ZKP BiH, kojom se prvostepeni sud pri odlučivanju trebao rukovoditi.

29. Naime, iako prvostepeni sud ne dovodi u pitanje istinitost kazivanja svjedoka Almira Džinića, što implicitno znači da je iskaz ovog svjedoka prvostepeni sud ocijenio istinitim, isti dokaz prvostepeni sud istovremeno nalazi neprovjerljivim, odnosno nepouzdanim osnovom za donošenje odluke, što predstavlja očitu kontradiktornost pri zaključivanju, te kršenje načela slobodne ocjene dokaza, koje kako je već rečeno, pri ocjenjivanju postojanja ili nepostojanja odlučnih činjenica ne veže Sud posebnim formalnim dokaznim pravilima, niti zahtijeva da se određene činjenice mogu dokazati samo određenim dokazom, odnosno ne govori o broju dokaza potrebnih za dokazivanje određenog krivičnog djela.

30. Iako je tačno da iskaz svjedoka Almira Džinića u konkretnom slučaju predstavlja posredni dokaz⁹, odnosno da isti svjedok nema neposredna saznanja u pogledu činjenice pridruživanja optuženog stranoj paravojnoj ili parapolicijskoj formaciji, to istovremeno ne znači da se isti dokaz *apriori* treba smatrati nepouzdanim, budući da i posredni dokazi imaju istu formalnopravnu snagu kao i neposredni dokazi, odnosno da činjenice relevantne

---

⁹ O posrednom dokazu (indiciji) se govori kad sud do svog stava o postojanju činjenice relevantne za materijalno pravo dolazi logičkim izvođenjem iz postojanja neke druge činjenice koja se u tu svrhu dokazuje ili koja je nesporna, dakle na osnovu istih dokaza se posredno izvodi zaključak o tačnosti pravno relevantne činjenice.

za primjenu krivičnih normi mogu biti utvrđivane i na osnovu posrednih dokaza (indicija) i na osnovu direktnih dokaza, ili kombinacijom jednih ili drugih. Pritom je nužno imati u vidu da osnov za osuđujuću presudu može predstavljati samo takav niz činjenica utvrđenih na osnovu posrednih dokaza koje su nesumnjivo utvrđene i međusobno logički i čvrsto povezane, tako da predstavljaju zatvoreni krug i sa punom sigurnošću upućuju na jedini mogući zaključak – da je upravo optuženi počinio krivično djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret¹⁰.

31. U tom smislu, pravilno se žalbom primjećuje da prvostepeni sud posmatra iskaz svjedoka Almira Džinića izolovano, ne dovodeći ga u vezu sa drugim dokazima, posebno sa iskazom tada osumnjičenog Osmana Abdulaziza Kekića, kao i iskazom svjedoka odbrane Muharema Smajića, a sve u cilju utvrđivanja odlučne činjenice da li se optuženi priključio stranoj paravojnoj ili parapolicijskoj formaciji, čime prvostepeno vijeće nije u cjelosti primijenilo metodološki proces slobodne ocjene dokaza na način predviđen ZKP–om BiH. Pritom iz sadržaja pobijane presude, kako to ovo Vijeće nalazi, nesumnjivo proizilazi da je prvostepeni sud parcijalno cijenio navode iz iskaza svjedoka Almira Džinića, pa tako nije cijenio da je svjedok, prema vlastitom kazivanju, saznanja o priključivanju optuženog jedinici Enver Alwaki dobio i od Senada Grabusa, a sa kojim je optuženi, kako to proizilazi iz saglasnih iskaza svjedoka Džinića i tada osumnjičenog Osmana Abdulaziza Kekića na tu okolnost, došao na područje Sirije, niti je prvostepeni sud cijenio navode iz iskaza ovog svjedoka prema kojima je optuženi teritorij Sirije napustio sa izvjesnim Muharemom, a što proizilazi iz saglasnih iskaza tada osumnjičenog Osmana Abdulaziza Kekića i svjedoka Muharema Smajića na tu okolnost.

32. Po ocjeni ovog Vijeća, navedena povreda odredaba krivičnog postupka je u konkretnom slučaju bila od uticaja na donošenje zakonite i pravilne presude, s obzirom da je u pobijanoj presudi, protivno odredbi člana 15. ZKP BiH, zaključeno da se samo na jednom dokazu ne može temeljiti određeni činjenični zaključak, te je u pobijanoj presudi izostala savjesna ocjena iskaza svjedoka Almira Džinića pojedinačno i savjesna ocjena

---

¹⁰ Komentar Zakona o krivičnom postupku BiH, Vijeće Evrope i Evropska komisija 2005., član 281., str. 716

istog iskaza u vezi sa drugim dokazima, a sve u cilju izvođenja zaključka o dokazanosti odlučne činjenice pridruživanja optuženog stranoj paravojnoj ili parapolicijskoj formaciji.

33. Imajući u vidu da je prvostepena presuda ukinuta po osnovu bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP BiH koja je u konkretnom slučaju bila od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude, Apelaciono vijeće se u ovom rješenju nije moglo baviti i analizom ostalih prigovora iz žalbe tužioca, već je u skladu sa odredbom člana 316. ZKP BiH, navelo samo kratke razloge za ukidanje prvostepene presude, dok će iscrpna obrazloženja biti sadržana u odluci koja bude donesena nakon okončanja pretresa pred Apelacionim vijećem. Postupanje na drugačiji način, tačnije upuštanje u ocjenu osnovanosti prigovora kojima se ukazuje na nepravilnosti u utvrđenom činjeničnom stanju predstavljalo bi prejudiciranje ishoda ponovnog postupka.

34. Na pretresu će Apelaciono vijeće, postupajući shodno odredbi člana 317. stav 1. i 2. ZKP BiH, odlučiti koje od dokaza izvedenih u prvostepenom postupku je potrebno ponovo izvesti, a koje samo preuzeti, te o eventualno novim dokaznim prijedlozima, a sve sa ciljem da se otkloni bitna povreda odredaba krivičnog postupka koja je dovela do ukidanja prvostepene presude i stvaranja pretpostavki za donošenje nove pravilne i zakonite presude.

35. Iz prethodno navedenih razloga, a na temelju odredbe člana 310. stav 1. ZKP BiH, u vezi sa članom 313. ZKP BiH, Apelaciono vijeće je donijelo odluku kao u dispozitivu ovog rješenja.

ZAPISNIČAR

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Pravni savjetnik-asistent

SUDIJA

Sanja Salčić-Sabljica

Redžib Begić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ovog rješenja žalba nije dozvoljena.